

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΝΗΜΗ ΑΓΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΑΙΘΟΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΚΑΡΑΘΟΥ

Την 27η Ιουνίου ε.έ. η Α.Θ.Μ., ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας καί πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β΄, εχοροστάτησε κατά τον Όρθρο και προεξήρχε της Πατριαρχικής Θείας Λειτουργίας στην Ιερά Μονή της Μετανοίας Του, Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αγκαράθου Ηρακλείου, επί τη ιερά μνήμη του Αγίου ενδόξου ιερομάρτυρος Κυρίλλου του Λουκάρεως, συμπαραστατούμενος υπό του Σεβ. Αρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Ειρηναίου, των Σεβ. Μητροπολιτών Γουινέας κ. Γεωργίου, Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου κ. Ανδρέου καί των Θεοφ. Επισκόπων Ναυκράτιδος κ. Μελετίου καί Χριστουπόλεως κ. Μακαρίου.

Ο Μακαριώτατος, στην προσλαλιά Του προ της Απολύσεως της Θείας Λειτουργίας, ευχαρίστησε τον Τρισάγιο θεό και την Παναγία Μητέρα Του, την «Ορφανή», Έφορο και Προστάτιδα της Μονής, για όλα τα δώρα και τις ευλογίες του Ουρανού στο διάβα της ζωής Του και παρέδωσε προς τον Σεβ. Αρχιεπίσκοπο Κρήτης κ. Ειρηναίο το πατριαρχικό Σιγίλλιο με την Συνοδική Πράξη αγιοκατατάξεως του Αγίου Προκατόχου Του Κυρίλλου του Λουκάρεως Πάπα Αλεξανδρείας και μετέπειτα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ο οποίος ήταν αδελφός της Μονής Αγκαράθου και εις εκ των τεσσάρων Πατριαρχών που έλκουν την πνευματική καταγωγή εκ της ως άνω Μονής και εκλείσαν τον Αλεξανδρινό Θρόνο.

Εν συνεχεία, ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Ειρηναίος παραλαβών το πατριαρχικό Σιγίλλιο, ευχαρίστησε τον Μακαριώτατο για την διαρκή αγάπη και ενθύμηση της μεγαλονήσου Κρήτης και της Ιεράς Μονής της μετανοίας Του και ευχήθηκε για την επέτειο των δέκα ετών της Πατριαρχείας του και των σαράντα ετών από της εισόδου στην ιερωσύνη, να είναι δυνατός και πολυχρόνιος, για να συνεχίζει για πολλές δεκαετίες το λαμπρό Πατριαρχικό και Ιεραποστολικό Του έργο και να δίδει πάντοτε αιτίες χαράς και στην Κρήτη, τον Τόπο της καταγωγής και της γεννήσεώς Του.

Μετά από τη διανομή του αντιδώρου ο Μακαριώτατος μετά των λοιπών επισήμων ετέλεσε τα εγκαίνια της Αιθούσης «Πατριάρχης Θεόδωρος Β΄, ο Κρης και Αγκαραθίτης», εντός του Ηγουμενείου της Ιεράς Μονής. Στην Αίθουσα αυτή εκτίθενται αφιερώματα, πατριαρχικά άμφια, τιμητικές διακρίσεις και προσωπικά αντικείμενα του Μακαριωτάτου, τα οποία δώρησε στη Μονή της μετανοίας Του.

Τέλος, ο Μακαριώτατος αναγνωρίζοντας το έργο, το ήθος, την προσφορά και τη φιλευσέβεια του εντιμολ. κ. Σταύρου Αρναουτάκη, Περιφερειάρχου Κρήτης, φροντίδι του οποίου εγένετο η εν λόγω Αίθουσα, τον περικόσμησε με τον Ανώτερο Ταξιάρχη του Λέοντος του Τάγματος της Αλεξανδρείας. Ο κ. Αρναουτάκης, αντιφωνήσας, ευχαρίστησε τον Μακαριώτατο για την τιμή και διαβεβαίωσε ότι με όλες του τις δυνάμεις θα είναι πάντοτε δίπλα στο έργο της Εκκλησίας και του Ιεραποστολικού Αλεξανδρινού Θρόνου, λέγοντας, ότι είναι τιμή για την Κρήτη, ένα τέκνο της να προκαθέζεται του Ιερού Συνθρόνου της Αλεξανδρινής Εκκλησίας.

Μετά το καθιερωμένο κέρασμα ακολούθησε εόρτιο γεύμα στην Τράπεζα της Ι. Μονής, κατά τη διάρκεια του οποίου ομίλησε εμπνευσμένα για το Πρόσωπο του Πατριάρχου εξ αφορμής συμπληρώσεως της 10ετούς Πρωθιεραρχικής διακονίας Του, ο ελλογ. κ. Θεόδωρος Παναγόπουλος, Άρχων Μέγας Πρωτέκδικος και Πρόεδρος των Οφικιαίων του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας.

Όλοι οι παριστάμενοι ευχήθηκαν στον Μακαριώτατο πολυετή και λαμπρά Πατριαρχεία για να χαρίσει πολλές χαρές στον Παλαίφατο Αλεξανδρινό Θρόνο προς δόξαν του Παναγίου Ονόματος του θεού και τον έπαινο της Εκκλησίας Του.

Ακολουθεί η εμπνευσμένη και συγκινητική ομιλία του Πατριάρχου Αλεξανδρείας κ.κ. Θεοδώρου Β΄ για τα εγκαίνια της Πατριαρχικής Αιθούσης :

« Έχει ειπωθεί πως δεν έχει σημασία ποιο μονοπάτι θα διαλέξεις. Αρκεί το μονοπάτι που θα διαλέξεις να ακολουθήσεις, να το ακολουθήσεις χωρίς φόβο και χωρίς φιλοδοξία. Και αρκεί το μονοπάτι να έχει καρδιά.

Και το μονοπάτι της ιερατικής μου ζωής ξεκίνησε εδώ, την 15η Αυγούστου 1973, όταν εγκεντρίστηκα στην ιστορική ανδρώα Μονή Αγκαράθου· όταν, βλαστός νέος με την ευχή της μάνας μου, μπολιάστηκα στη βαθύριζο αυτή μοναστική αγριελιά, που αγέρωχα, αιώνες τώρα, στέκεται στο κέντρο της διάσπαρτης, από μνήμες μοναστικές, γενέτειράς μου, Κρήτης.

Το μονοπάτι της ιερατικής μου ζωής, που ξεκίνησε στη Μονή Αγκαράθου, δεν είχε φόβο, διότι εδώ αναβαπτίστηκα στα νάματα της πατρώας Ορθοδοξίας, η οποία με υπομονή και επιμονή αφήφησε το καμίνι του χρόνου. Αυτήν την υπομονή και την επιμονή προσωποποίησαν με το έργο τους οι τρεις μοναχοί της Αβελφότητας που πήγαν να υπηρετήσουν θρόνο πτωχό μεν αλλά βαρύτιμο και ποίμνιο μικρό μεν αλλά καρτερικό: οι Πατριάρχες Αλεξανδρείας Σίλβεστρος, Άγιος Μελέτιος ο Πηγάς και Άγιος Κύριλλος ο Λούκαρις.

Και οι τρεις κράτησαν όρθια την Εκκλησία της Αλεξανδρείας σε καιρούς δίσεκτους οικονομικά, επικίνδυνους θρησκευτικά και οδυνηρούς εθνικά. Και οι τρεις ανέπτυξαν εργώδη διεθνή δράση σε διορθόδοξο και διεκκλησιαστικό επίπεδο. Και οι τρεις πολέμησαν την εξωγενή προπαγάνδα και επιρροή. Έγραψαν, κήρυξαν, ταξίδεψαν και ανάλωσαν εαυτό για τον θεό και τους ανθρώπους. Έδωσαν σάρκα και οστά σε εκείνη την ποιότητα του Κρητικού, που ο Νίκος Καζαντζάκης συγκεφαλαιώνει στη φράση της Ασκητικής του: 'Δε ζυγιάζω, δε μετρώ, δε βολεύομαι! Ακολουθώ το βαθύ μου χτυποκάρδι.'

Το μονοπάτι της ιερατικής μου ζωής, που ξεκίνησε στη Μονή Αγκαράθου, δεν είχε ούτε φιλοδοξία. Και τούτο διότι η γενετική καταβολή της Μονής αυτής φέρει ανεξίτηλα χαραγμένες τις αρετές της απλότητας, της ταπεινοφροσύνης, της προσήνειας, της καταδεκτικότητας και της καλοσύνης. Αυτές οι αρετές, που εχθαίρονται το κενό της φιλοδοξίας, στάθηκαν πυξίδα σταθερού προσανατολισμού για μένα, όταν δρόμοι ανεξερεύνητοι με έφεραν σε μέρη άγνωρα, είτε στις ακτές της Μαύρης θάλασσας, είτε στη νειλωτική Αίγυπτο, είτε στις εσχατιές της Αφρικής.

Έχοντας διανύσει σαράντα χρόνια ιεροσύνης και αναμετρώντας το μονοπάτι που εδώ ξεκίνησε, αναλογίζομαι ότι ο μόνος φόβος που ένιωσα ήταν ο φόβος του θεού. Και η μόνη φιλοδοξία που επέτρεψα στον εαυτό μου ήταν να μετουσιώσω την ύπαρξή μου σε αγάπη για τον θεό και τον άνθρωπο. Αυτή η αγάπη, ως ακλόνητη βιοτική κρηπίδα, στήριξε τις ελπίδες και τις προσδοκίες μου, τα όνειρα και τις αγωνίες μου, την ανασφάλεια του εφήμερου και την βεβαιότητα της εν Χριστώ αναστάσεως.

Για ακόμη μια φορά κρούω την θύρα του μοναστηριού μου, τις πύλες της προσωπικής μου Ιθάκης, ευσεβής προσκυνητής και ευλαβής αδελφός που ποτέ δεν λησμόνησε την κοιτίδα της ιερατικής του υπόστασης. Σε αυτό το λίκνο της ιερατικής μου πορείας, σε αυτή την αδελφική κοινότητα αγάπης και αφοσίωσης στον θεό, καταθέτω σήμερα εις διηνεκή αγαθή ανάμνηση όσα το έλεος του θεού απλόχερα μου εχάρησε. Τα σύμβολα της πατριαρχικής αξίας και τιμής. Τιάρες, κριτάτα, ποιμαντορικές ράβδους, εγκόλπια, παράσημα, τιμητικές διακρίσεις. Όλα, ας είναι αντανakλάσεις αμυδρές της ανεξιχνίαστης θείας μακροθυμίας που αξίωσε εμένα, τον ταπεινό θεόδωρο, να γίνω φορέας του λόγου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού στα μήκη και τα πλάτη της γης. Να γίνω πνευματικός πατέρας και συμπαραστάτης στον αγώνα του αφρικανού συνανθρώπου να ευθυγραμμίσει την βιοτή του σε τροχιά σταθερής επανόδου στο θείο κάλλος.

Αυτή η κατάθεση ζωής δεν αποζητά ούτε την εξαργύρωση της αναγνώρισης, ούτε τον τόκο της επιβράβευσης. Αυτή η κατάθεση ζωής έρχεται συμβολικά και μόνο να αποσβέσει το ατίμητο χρέος της ευγνωμοσύνης μου προς τη Μονή, που χαλύβδωσε το φρόνημα της

πίστης μου και θωράκισε την καρτερία της ψυχής μου. Αυτή η κατάθεση ζωής έρχεται ευλαβικά να τιμήσει τη Μονή που πάντα ξεκούραζε τον κόπο μου, γενναιόδωρα γονιμοποιούσε τη σκέψη μου και απλόχερα έκανε την έρημο των περιστάσεων να ανθίσει. Αυτή η κατάθεση ζωής έρχεται ταπεινά να δώσει στον επισκέπτη ένα παράδειγμα του πως οφείλεις να υπηρετείς, να προσφέρεις και να νοιάζεσαι πραγματικά για τον συνάνθρωπο. Αυτή η κατάθεση ζωής αντανάκλα ευχαριστία απεριόριστη προς τον Κύριο της Ζωής, το «ὕδωρ τὸ ζῶν», που αξίωσε ένα χοϊκό δημιούργημά Του να ανταποκριθεί στο κάλεσμά Του: «δεῦτε καὶ ἀρρύσασθε». Αμήν! »